

Helsingissä 30/VII 96.

"Olla" "Kosken mu olin" "Kok' kulkukin van" "Kun rakastam" "rakastin omi" "Morgon" "jalkunen ajattelun" "ett' se seipuri onnell' i' sinä" "ja minä" —

Sinä, Sinä, Maijani! — kuka
sitten muu? — Sinä olet minun.

O: kauran todellakin annoit mun
odottaa kirjettäsi! Olsit nähnyt, kuin ala-
kuloinen olen ollut. En tiennyt sinne en-
kä tänne, tuntui niin oudolta ajatella,
ett'et Sinä minun luottaisi... Kuka
sitten luottaisi?.. Ihän rupesin epäilemään
itseäni: ei minusta ole mitään. . . .

Kyllä epäisin, ennenkuin panin tuon
sivun. Mutta ajattelin näin: „jos Maija muu
rakastaa, niin hän ei siitä loukkaannu;
jos ei, niin hän ehdottaa: erotaan!”

Ja parempi oli mielestäni täysi ero,
kuin puolinainen rakkaus ja luottamus.

Mutta oi onnea, oi autuutta! Rakkaus on voittanut, todellinen, syvä rakkaus! Rakkaus aina voittaa. Sen voimaan uskon parhaiten.

„Ilinahdetaan, levätkään, levätkään, kulta, taas suloisessa onnessa — kunnens myrsky rikkoo rauhamme!“

Niin kirjoitit armas oikein. Jo sen olemme oppineet, että ilo ja suru vaihtelevat kuin päivä ja yö. Meiksemme siis oliti valmiit vastaanottamaan myrskyä, kun se paukaten lähenee? Myrsky ei ole vaarallinen, päärasi vain, että se meitä kaada. Ja onhan meillä enkeli vieressämme, joka turkee ja auttaa — onhan meillä rakkaus!

Ja sitten huomaamme joka kerta kun myrsky on ohitse, että vaimomme ovat karttuneet, että rakkautemme on kovanut. Ja paljon enemmän sielustamme, itäestämme vaimomme katkei tuohon huokaukseen: „minä rakastan sinua.“ —

Sen siellä ympärillä pöytäni ja opettelin — amaryllis... Oli siinä tuoksu, josta Jannan tehtiin. Toin ammuntani oli heikkin kanssani. Sepäsi-se. Nave-

"Paljon on meillä puhuttavaa," sinäkin sanot. Ja kuule, mitä uskon: kyllä kaikki ajatuksemme löytävät sopusointua.... Eilen kun lueskelin uutta testamenttia, löysin nämä sanat Paavolin 1:ssä epistoolassa Korinttilaisille (VIII: 3-4): "mies antakoon vaimolle uskollisen mielisuusion: niin onyös vaimo miehelle. Ei ole vaimolla antaa omalle ruumilleensa, vaan mieheltä: ei onyös miehellä ole vaitaa ruumilleensa, vaan vaimolla."... Nyt kumminkin nämä asiat jätetään siksi, kunnes tavataan. Eikös niin?

Sehan on hauska, että Niti läksi mielellä virkistysreissuun. Varmaan hän sieltä vieltä viikon viipyy. Pyydä häntä nyt olomaan, kunnes tuntee itsensä reippaaksi. Tottahan sinä hyvin toimeen tuleet yksinasi? -- Jäsitte me tulemme!.... Skävöim me. Lusa... niin kovasti!

Kuule, Maijani! Kyllä se maailmakin huomaa, että "kovinpa ne näkyy rakastavan, nuo Maija ja Pekka"... Gerda välittää oikein

Maaret, monet leikkaukset, Papun, Gerda, Hyönte!

nauraa sulasta innosta: „no, kyllä te olette
aika maffit.” Tänään kun hän sai
lukea Sinun kirjeesi, hän tuumi: „minä
luulen, että Teille tulee hyvin hauska e-
lämä — onnelliseksi tulette. Pikkuneen
koti — aivan yksinkertainen (erityisesti
mulle lisäty ... Sinä ymmärrät!). Ja sitten minä
maffaan kahville ja tuon tuomisia. Papul-
ta näetä aina tuon tuomisia.” ... j. n. e.

Yhden asian minä kuitenkin lisäään:
vaikka maailma kuin arvelisi — ei se kos-
kaan aavista, kuinka paljon me rakastam-
me ... Se on meidän, meidän salaisuus ja
tämme. Se asuu meidän sydämissämme,
me voimme sen naut tuntea, kun ne syö-
kivät toinen toistansa vastaan ... Oi Mai-
jami, kultani, omani! Minun morsiameni,
minun tyttöni!

Pirjoita pian

Pekalle!

Eilen Gerda kirjoitti lulle. Olettehan saanut?
Tästä ollu vähän „kromppi” kirje.

me malle, jotta sinäkin joutaisit tulla saamaan.
Siginin valokunt — myymälä — ovat sulleet. Sinäin josta lähetin